
Fericirile

- **Prima fericire**

Fericiți cei săraci cu duhul, pentru că a lor este Împărăția cerurilor.

- **A doua fericire**

Fericiți cei blânzi, pentru că ei vor moșteni pământul.

- **A treia fericire**

Fericiți cei ce plâng, pentru că ei vor fi mângâiați.

- **A patra fericire**

Fericiți cei care flămânzesc și însetează de dreptate, pentru că ei vor fi săturați.

- **A cincea fericire**

Fericiți cei milostivi, pentru că ei vor afla milă.

- **A șasea fericire**

Fericiți cei curați cu inima, pentru că ei îl vor vedea pe Dumnezeu.

- **A șaptea fericire**

Fericiți făcătorii de pace, pentru că ei vor fi numiți fii ai lui Dumnezeu.

- **A opta fericire**

Fericiți cei persecutați pentru dreptate, pentru că a lor este Împărăția cerurilor.

- **A noua fericire**

Fericiți veți fi când vă vor insulta, vă vor persecuta și vor spune, mințind, tot felul de rele împotriva voastră din cauza Mea. Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri.

Textul fericirilor provine din Evanghelia după Sfântul Matei (Mt 5,3-12).

Mai multe despre fericiri

Fericirile conturează chipul lui Isus Cristos și descriu caritatea Sa; exprimă vocația credincioșilor uniți cu slava Pătimirii și Învierii Sale; luminează acțiunile și atitudinile caracteristice vieții creștine; sunt promisiuni paradoxale care susțin speranța în dificultăți; anunță ucenicilor binecuvântările și răsplățile deja începute; își au începutul în viața Fecioarei Maria și a tuturor sfinților (cf. *Catehismul Bisericii Catolice*, nn. 1716-1717).

- Prima fericire

„Feriți cei săraci cu duhul, pentru că a lor este Împărăția cerurilor”.

„Feriți cei săraci cu duhul, pentru că a lor este Împărăția cerurilor”

- Domeniul Fericirilor începe acolo unde se termină Decalogul. **Isus ne invită la o desprindere efectivă.** El le cere celor mai puțin favorizați să-și închidă hotărât inima față de orice lăcomie. Le poruncește celor privilegiați să se desprindă de ceea ce este de prisos în folosul celor care nu au îndeajuns și îi invită să depășească această măsură obligatorie, deoarece un creștin nu practică virtutea carității doar prin simplul fapt de a-i ajuta pe ceilalți: el începe să-și iubească frații abia în momentul în care se lipsește el însuși de ceva în favoarea lor. Desigur, aici nu se poate vorbi de dezinteres, ci doar de **onestitate și dreptate**, atunci când

integritatea și respectarea drepturilor altora duc de mai multe ori la o sărăcire considerabilă.

- Când a fost Isus drept și cinstit? Cu cine?... cu păătoasa publică, cu tâlharul cel bun, plătind taxele ca orice cetățean...

[Înapoi la cuprins](#)

- A doua fericire

„Feriți cei blânzi, pentru că ei vor moșteni pământul”.

„Feriți cei blânzi, pentru că ei vor moșteni pământul”

- Cuvântul grec tradus prin „blândețe” se aplică unor diferite calități, de la blândețe până la răbdare. În orice caz, „cei blânzi” nu sunt nici slabi, nici lipsiți de formă. Blândețea evanghelică implică tărie de caracter: „Să nu vi se tulbure inima” (In 14,1), spune Isus, iar în alt loc: „Prin răbdarea voastră vă veți mântui sufletele” (Lc 21,19). Nu este vorba de un temperament natural indiferent sau apatic, nici de obișnuința de a ceda în fața altora pentru a evita conflictele. **Blândețea este o virtute și, prin urmare, un act de tărie.** Nu trebuie confundată cu o aparentă liniște exterioară, căci se dobândește prin stăpânire de sine.

- *Când a trăit Isus blândețea? Cu cine?... cu păcătoșii, cu fariseii ipocriți, în timpul Pătimirii...*

[Înapoi la cuprins](#)

- A treia fericire

„Fericiti cei ce plâng, pentru că ei vor fi mângâiați”.

„Fericiti cei ce plâng, pentru că ei vor fi mângâiați”

- Celui care se încrede în Dumnezeu, chiar și zilele grele îi aduc o bucurie: tăria senină în încercare sau cântecul care însoțește munca, sau frumusețea care transfigurează micile realități cotidiene. Oamenii se întristează pentru că nu înțeleg sau nu acceptă. Dar creștinul se abandonează Tatălui care știe și hotărăște, lui Dumnezeu care rânduiește zilele vieții. Și mai mult, se abandonează Dumnezeului care S-a făcut om pentru ca omul să devină fiu al lui Dumnezeu. Și cu aceasta, Sfântul Augustin dezvăluie „marele secret” al bucuriei creștine.
- *Când a manifestat Isus bucurie? Cu cine?... cu copiii, cu oamenii simpli, odihnindu-Se împreună cu prietenii Săi...*

[Înapoi la cuprins](#)

- A patra fericire

„Fericiți cei care flămânzesc și însetează de dreptate, pentru că ei vor fi săturați”.

A patra fericire „Fericiți cei care flămânzesc și însetează de dreptate, pentru că ei vor fi săturați”

- Sfințenia se caracterizează, în esență, prin unirea cu Isus Cristos. **Unire de viață, de har, de slavă, care este opera exclusivă a lui Dumnezeu.** Unire de gândire, de laudă, de iubire, de ascultare, care

este partea ce ne revine nouă în ea. Foamea de sfințenie este, așadar, un râvnă arzătoare de a fi una cu El, o dorință mereu și neîncetat reînnoită de a ne conforma gândurile cu ale Sale, de a ne identifica voința cu voința Sa, ceea ce implică o hotărâre mereu reluată de a-L asemăna în faptele noastre. Această foame niciodată potolită, Cristos o potolește și în același timp o întreține prin harul Său, până când o va sătura definitiv în unirea veșnică a cerului.

- *Când se ruga Isus Tatălui? Cu cine?... înainte de decizii, în dificultăți, cu prietenii Săi învățându-i să se roage „Tatăl nostru”...*

[Înapoi la cuprins](#)

- A cincea fericire

„Fericiti cei milostivi, pentru că ei vor afla milă”.

„Fericiti cei milostivi, pentru că ei vor afla milă”

- În cele din urmă, milostivirea este un act de dreptate față de noi înșine. „Nu vreau să mă mai gândesc la asta – spuneți –, dar nu îl iert”. Oricum veți continua să vă gândiți la ea. Vă veți închide într-o răceală calculată, veți deveni în mod obișnuit neîncrezători și amari, veți înăbuși în voi înșivă toată bunătatea. Se uită doar atunci când se iartă. Învingeți jignirea refuzând să vă considerați jigniți: aceasta este calea lui Dumnezeu, cea care distruge răul. A ierta este o putere divină.
- *Când iartă Isus Cristos? Pe cine?... întotdeauna și pe toți.*

[Înapoi la cuprins](#)

- A șasea fericire

„Fericiți cei curați cu inima, pentru că ei Îl vor vedea pe Dumnezeu”.

„Fericiți cei curați cu inima, pentru că ei Îl vor vedea pe Dumnezeu”

- Creștinul cu adevărat creștin – curat cu inima – este cel care acționează ca un creștin în orice împrejurare. Este fidel cuvântului său; ajunge până la limita convingerilor sale, fără a se lăsa împiedicat de vreun compromis. **Atitudinile** sale, **deciziile** sale, **acțiunile** sale îl arată, îl „caracterizează” ca fiind creștin.

- Aceeași integritate de caracter trebuie să se regăsească în toți discipolii lui Cristos. Ea contrastează cu ceea ce astăzi se numește conformism, termen folosit pentru a desemna obiceiul de a-ți regla propria conduită după ideile sau exemplele majorității. Acest defect a existat întotdeauna, doar că este mai vizibil în epoca noastră, care a dezvoltat un spirit de turmă simultan cu mijloacele de publicitate. În zilele noastre opiniile se răspândesc și obiceiurile se impun la fel ca un produs alimentar sau o marcă de săpun. Totul este fabricat acum în serie. Nu este vorba doar de faptul că toți locuitorii planetei tind să adopte aceeași siluetă printr-o îmbrăcăminte de croială identică, ci și de faptul că uniformitatea este obligatorie și în domeniul gândirii.
- *Când acționează Isus Cristos fără duplicitate sau înșelăciune? Cu cine?... cu apostolii Săi, prietenii și dușmanii...*

[Înapoi la cuprins](#)

- A șaptea fericire

„Fericiți făcătorii de pace, pentru că ei vor fi numiți fii ai lui Dumnezeu”.

„Fericiți făcătorii de pace, pentru că ei vor fi numiți fii ai lui Dumnezeu”

- Fericirile anterioare nu au pus în mână sabia pentru ca noi să tăiem în rădăcina vie a patimilor omenești. Dacă ne-am eliberat de legăturile banului și ale mândriei, întăriți în suferință și smulși din mediocritate, din asprime și din duplicitate, atunci **pacea lui Cristos se poate dezvolta deja în noi și poate iradia în jurul nostru.**
- „Dacă este cu puțință, și cât depinde de voi, trăiți în pace cu toți” (Rom 12,18). Când Sfântul Paul îi îndeamnă pe credincioșii din Roma să se arate pașnici, nu le promite că manifestările lor prietenoase vor fi întotdeauna răsplătite cu reciprocitate. „Dacă este cu puțință, și cât

depinde de voi”. Pentru a trăi în pace cu aproapele este nevoie de doi care să o dorească. Iar Apostolul are în vedere doar relațiile obișnuite ale vieții sale. Ce va fi când va fi vorba de menținerea păcii publice, între diferitele popoare ale pământului? Totuși, temerile, chiar și posibilitățile unui eșec, nu îi scutesc pe creștini de a încerca totul, de a îndrăzni totul pentru a face să domnească pacea în lume; căci numai în această condiție vor merita să fie numiți fii ai lui Dumnezeu.

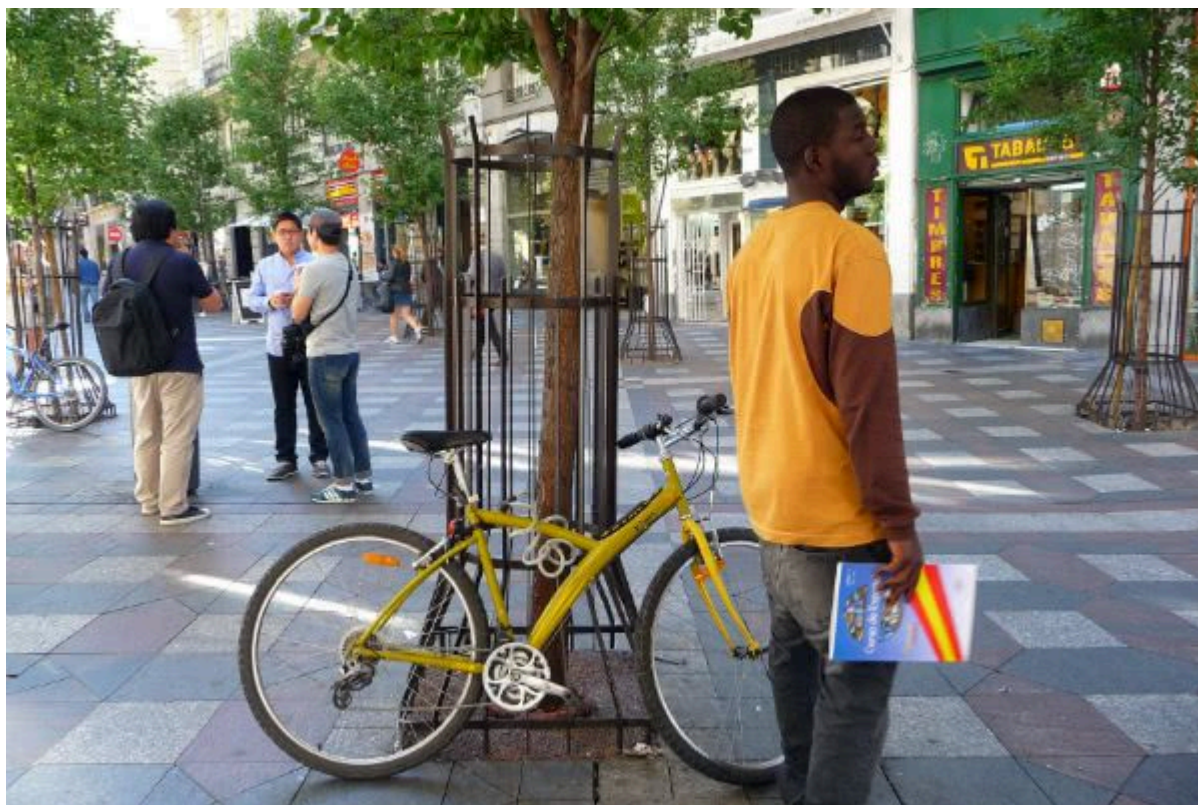
- *Când transmite Isus Cristos pacea? Cu cine?... Dialogând chiar și cu dușmanii Săi, în fața discuțiilor Apostolilor săi, în momentele de tensiune și de suferință...*

[Înapoi la cuprins](#)

- A opta fericire

„Fericiți cei persecutați pentru dreptate, pentru că a lor este Împărăția cerurilor”.

„Fericiți cei persecutați pentru dreptate, pentru că a lor este Împărăția cerurilor”

- Isus Își interoghează auditoriul: „Sunteți hotărâți să luptați pentru drepturile lui Dumnezeu și pentru drepturile fraților voștri, să ne împotrivim răului sub toate formele sale?”. Pentru a extinde împărăția lui Dumnezeu avea nevoie de discipoli curajoși. **Cei care Îl urmau nu trebuiau să se mulțumească doar să învețe și să practice „dreptatea”** – ceea ce implică, desigur, eforturi serioase –, ci trebuiau să se angajeze să o apere și să sufere pentru ea.
- Această îndemnare la curaj o face Cristos să răsune pentru oamenii din toate timpurile, pentru toți cei care vor să fie creștini. Să ne amintim că

ne înrolează într-o luptă al cărei deznodământ nu este îndoielnic: „Eu am învins lumea”, ne-a spus. Să ne simțim, așadar, fericiți, în ciuda oboselei, a suspiciunii și a tratamentelor nedrepte, deoarece avem certitudinea victoriei Evangheliei.

- *Când a fost Isus Cristos curajos? Cu cine?... în fața răului, în fața durerii și a suferinței...*

[Înapoi la cuprins](#)

- A noua fericire:

„Fericiți veți fi când vă vor insulta și vă vor persecuta și vor spune, mințind, tot felul de rele împotriva voastră, din cauza Mea. Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că mare va fi răsplata voastră în ceruri, căci tot așa i-au persecutat pe profeții de dinaintea voastră.”

„Fericiți veți fi când vă vor insulta și vă vor persecuta și vor spune, mințind, tot felul de rele împotriva voastră, din cauza Mea. Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că mare va fi răsplata voastră în ceruri”

- Noi, creștinii, mai avem încă ceva mai mult decât Moise și profeții. Cineva s-a întors din acele sfere eterne din care oamenii nu se mai întorc. Fiul lui Dumnezeu S-a făcut om pentru a împărtăși filiația Sa divină. Toată predica Sa a fost orientată spre această viață nouă și

veșnică dăruită celor care au crezut în El. Celor sceptici care Îi cereau să ofere dovezi ale celor afirmate, El le-a răspuns că nu va da decât una singură. El Însuși va trece prin moarte și Se va întoarce viu cu această Viață din care îi va face părtași pe oamenii regenerați.

- Evenimentele s-au petrecut exact așa cum le vestise El. Credința noastră, observați, nu se sprijină pe teorii, ci pe fapte istorice. **Iar faptul central este învierea lui Isus.** Apostolii Săi au încercat mai întâi să respingă realitatea unei asemenea minuni. Au ezitat și au avut îndoieli. În cele din urmă, în fața aparițiilor repetate ale Mântuitorului, lor înșiși și altora — cu o ocazie erau adunați mai mult de cinci sute de frați — s-au predat evidenței. Și de atunci au vestit până la moarte ceea ce fuseseră martori. „L-am văzut cu ochii noștri, L-am atins cu mâinile noastre; am trăit și am mâncat cu El, după învierea Sa dintre cei morți.” În zadar s-au folosit amenințări pentru a-i reduce la tăcere, căci ei răspundeau: „nu putem să nu vorbim despre ceea ce am văzut și am auzit.” Dar atâta Pavel, cât și ceilalți apostoli au tras consecințele biruinței lui Isus asupra morții. **Învierea Sa este dovada supremă a divinității Sale și, prin urmare, a adevărului învățaturii Sale; și implică, de asemenea, certitudinea propriei noastre învieri.** Așa cum primele roade sunt mărturia recoltei viitoare, biruința creștinilor este cuprinsă în biruința lui Isus.
- *Când a trăit Isus Cristos optimismul profund? Cu cine?... în fața eșecurilor aparente, cu trădătorii...*

***

Articol scris cu fragmente din „Fericirile” de Georges Chevrot (ediția a 15-a, Editura Rialp).